

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 października 2018 roku w sprawie z powództwa S. S. przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu Nr 2 w Ł. o odszkodowanie i zadośćuczynienie, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 270 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powód złożył apelację od tego wyroku zaskarżając go w całości i zarzucając obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a polegającej na dowolnej a nie swobodnej ocenie dowodów polegającej na błędnym uznaniu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do wydania wyroku, iż prawa powoda zostały złamane, co dałoby podstawę do wypłacenia szkody i zadośćuczynienia, a nadto prowadzenie sprawy przez sędziego stronniczo jedynie na korzyść strony pozwanej.

W związku z podniesionymi zarzutami skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia jak w pozwie ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia, a w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w treści niniejszego uzasadnienia.

Wszystkie podniesione przez apelującego zarzuty zmierzają do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji, wedle którego powód nie udowodnił ani wysokości szkody, ani faktu uszkodzenia telewizora w Zakładzie Karnym Nr 2 w Ł., ani naruszenia jego dóbr osobistych będącego wynikiem zawinionego działania lub zaniechania pozwanego w okresie jego osadzenia w Zakładzie Karnym Nr 2 w Ł..

Skarżący zarzucił wyrokowi obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a polegającej na dowolnej a nie swobodnej ocenie dowodów polegającej na błędnym uznaniu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do wydania wyroku, iż prawa powoda zostały złamane. Skarżący wskazuje, że Sąd Rejonowy niewłaściwie zinterpretował pismo VIII Komisariatu Policji o umorzeniu postępowania z uwagi na brak umyślności działania sprawcy. W ocenie skarżącego pismo to świadczy o tym, że telewizor powoda został uszkodzony przez funkcjonariuszy pozwanego tyle, że nie z winy umyślnej, co nie zwalnia pozwanego z obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej powodowi. Nadto na okoliczność wartości uszkodzonego telewizora miała zeznawać świadek E. R., który to dowód Sąd Rejonowy oddalił.

Stanowisko powoda nie jest trafne. Przede wszystkim nie sposób podzielić zarzutu powoda odnośnie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. sprowadzającego się do wykazania jednostronnej oceny materiału dowodowego, a zwłaszcza prowadzenie sprawy przez sędziego stronniczo jedynie na korzyść strony pozwanej.

Przede wszystkim wskazany przepis nakłada na sąd orzekający obowiązek wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, skonkretyzowania okoliczności mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności, wskazania jednoznacznego kryterium oraz argumentacji pozwalającej wyższej instancji i skarżącemu na weryfikację dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodu za wiarygodny bądź też jego zdyskwalifikowanie, a także przytoczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dowodów, na których sąd się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności. Nie budzi wątpliwości, że tylko w wypadku, gdy sąd zrealizuje te obowiązki, spełnione zostają, wynikające z art.

233 § 1 k.p.c. wymogi dotyczące oceny dowodów oraz wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska apelanta, jakoby Sąd pierwszej instancji dokonał oceny zebranego materiału w sposób jednostronny. W istocie apelujący nie podnosił w tym zakresie innych zarzutów poza stwierdzeniem, iż ocena materiału dowodowego jest jednostronna i wyraża się w odmowie dania wiary zeznaniom powoda. Tymczasem Sąd Okręgowy nie stwierdza w tym zakresie żadnych uchybień. Sąd meriti ocenając zeznania powoda słusznie uznał, że jako nie znajdujące potwierdzenia w materiale dowodowym przedmiotowej sprawy nie zasługiwały na przyznanie waloru wiarygodności. Sąd odwoławczy ocenę tą w pełni podziela. Nie może zatem stwierdzić, iż Sąd naruszył art. 233 k.p.c. Jeśli bowiem idzie o udowodnienie faktu uszkodzenia telewizora powoda to należy wskazać, że przywołane przez powoda pismo VIII Komisariatu Policji w żadnej mierze nie może świadczyć o tym, że do uszkodzenia doszło w pozwanym Zakładzie Karnym. Świadczy wyłącznie o tym, że policja nie znalazła podstaw do wszczęcia postępowania przygotowawczego. Natomiast w kwestii ustalenia wartości uszkodzonego telewizora, to dla ustalenia jego wartości należałoby skorzystać z wiadomości specjalnych dotyczących rodzaju uszkodzonego odbiornika, jego wieku i stanu zużycia tj. oceny przez biegłego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację, orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 102 kpc.